

Sygn. akt V GC 181/14 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Dowhanycz-Turoń
Protokolant: sekr. sądowy Joanna Linde	

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2015 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa R. C.

przeciwko W. M. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 127,04 zł (dwa tysiące sto dwadzieścia siedem złotych cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty

876,52 zł od dnia 18.10.2011 r. do dnia zapłaty,

1 250,52 zł od dnia 21.10.2011 r. do dnia zapłaty

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 734,00 zł tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt V GC 181/14 upr

UZASADNIENIE

Powódka **R. C.** prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) R. C. reprezentowana przez radcę prawnego, w pozwie z dnia 15.10.2013 r. domagała się zasądzenia od strony pozwanej **W. M. (1)** prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą P.H.U. (...) W. M. (2) kwoty 876,52 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18.10.2011r. do dnia zapłaty i kwoty 1.250,52 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21.10.2011r. do dnia zapłaty, kosztów procesu w kwocie 107,00 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, w tym kwoty 17,00 zł opłaty od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 29.09.2011r. zawarła z pozwanym umowę zlecenia weryfikacji usterki oraz ewentualnej naprawy przedniego napędu w koparko – ładowarce K. (...). W ramach usługi strony ustaliły, że w pierwszej kolejności wykonany zostanie przegląd skrzyni biegów w celu uzyskania wiarygodnych wyników ciśnień skrzyni. Za wykonaną usługę przeglądu, powódka wystawiła pozwanemu fakturę VAT. Następnie pozwany wyraził

zgodę na wykonanie przez powódkę demontażu skrzyni celem szczegółowej jej weryfikacji. Na prośbę pozwanego w przeddzień zakończenia weryfikacji powódka przesała pozwaną szczegółowe informacje o stanie skrzyni biegów, a także przedstawiona została wycena części i terminy ich dostarczenia oraz całkowity koszt naprawy. Z tytułu wykonanego demontażu i weryfikacji skrzyni biegów powódka wystawiła pozwanemu fakturę VAT. Pozwany nie wyraził zgody na naprawę skrzyni i zażądał jej wydania. Powódka, zgodnie z żądaniem pozwanego, przekazała mu protokolarnie zdemontowane części skrzyni biegów w dniu 13.10.2011r. Podczas przekazania strony doszły do porozumienia, że wystawiona przez pozwaną faktura VAT będzie pomniejszona o udzielony pozwanemu rabat. Powódka wskazała, że pozwany nigdy nie kwestionował zasadności oraz wysokości wystawionych przez nią faktur. Nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń, co do wykonanej usługi demontażu oraz weryfikacji skrzyni biegów, czego potwierdzeniem jest złożony przez pozwanego na fakturze VAT z dnia 13.10.2011r. podpis. Powódka podała, że pozwany nie uregulował w wymaganym terminie należności wynikających z tytułu wykonanej przez nią usługi.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał **nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym** (k. 5v) zgodny z żądaniem pozwu.

Strona pozwana reprezentowana przez adwokata w **sprzeciwie** do nakazu zapłaty wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazała, że powódka nie wywiązała się z umowy gdyż nie dokonała naprawy skrzyni biegów w koparko – ładowarce stwierdzając, że nie jest w stanie dokonać naprawy skrzyni biegów w terminie uzgodnionym przez strony, z uwagi na brak potrzebnych części. W związku, z czym syn pozwanego – T. M. wraz z K. Z. udali się do siedziby powódki znajdującej się we W. celem odebrania nienaprawionej skrzyni biegów. Nadto pozwany zarzucił, że powódka w wyniku niewykonania umowy naraziła go na poniesienie szkody, wobec czego wystąpił z roszczeniem do powódki o zapłatę za przestój ładowarko – koparki przez okres 10 dni, blokowanie miejsca napraw w warsztacie pozwanego w konsekwencji, czego podniósł zarzut potrącenia wierzytelności. Zdaniem pozwanego w wyniku potrącenia wierzytelności umorzyły się wzajemnie, dlatego w jego ocenie roszczenie powódki jest całkowicie bezzasadne.

Powódka w odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty (k.59) podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony są przedsiębiorcami. Powódka prowadzi we W. działalność gospodarczą w zakresie naprawy i konserwacji maszyn, natomiast pozwany w J. w zakresie transportu drogowego towarów.

(okoliczność bezsporna, odpisy z GUS k. 30-31)

Syn pozwanego T. M. będący jego pełnomocnikiem w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej poszukiwał firmy, która zajmie się naprawą koparko-ładowarki (...) nr seryjny (...) rok prod.2007. W związku z tym nawiązał kontakt telefoniczny z firmą powódki, którą reprezentował jej mąż B. C. (1). W dniu 29.09.2011r. T. M. pisemnie zlecił powódce weryfikację usterki oraz ewentualną naprawę przedniego napędu w koparko – ładowarce z terminem prac na dzień 30.09.2011 r.

Zgodnie ze zleceniem dnia 30.09.2011 r. B. C. (2) działający w imieniu powódki udał się do siedziby pozwanego gdzie dokonał weryfikacji powstałej usterki, a nadto dokonał wymiany filtra i oleju w skrzyni biegów, czyszczenia pozostałych filtrów w skrzyni biegów z opiłków. W toku podjętych czynności okazało się, że konieczna będzie dalsza naprawa skrzyni biegów przez powódkę i w tym celu wymontowaną skrzynię biegów trzeba przewieźć do W.. Strony umówiły się, że naprawa zostanie tam dokonana i że B. C. (2) zdemontuje i przewiezie ją na miejsce we własnym zakresie. Łącznie czynności przezeń wykonane dnia 30.09.2011 r. wraz z ceną wymienionych filtrów i oleju wycenione zostały przez strony na kwotę 1.876,52 zł brutto z czego T. M. w dniu wykonania usługi zapłacił B. C. (2) 1.000,00 zł

gotówką, a pozostałą do zapłaty kwotę 876,52 zł brutto miał uiścić przelewem. Na kwotę zapłaconą gotówką powódka wystawiła fakturę nr FV FS (...). Natomiast na kwotę pozostałą do zapłaty fakturę nr (...).

Powódka przesłała w formie korespondencji mailowej zestawienie kosztów naprawy maszyny, za które wystawiła pozwanemu w dniu 10.10.2011r. fakturę (...) na kwotę 876,52 zł z terminem płatności 17.10.2011 r.

Skrzynia biegów z koparko-ładowarki po jej demontażu dokonanego przez B. C. (1) i pracowników pozwanego została przetransportowana dnia 10.10.2011 r. do W.. Powódka w dniu 11.10.2011r. przekazała ją do naprawy K. K. prowadzącemu w P. działalność związaną z serwisem maszyn budowlanych, za którą to usługę serwisową powódka została obciążona kwotą 600,00 zł wynikającą z faktury VAT nr (...) z dnia 12.10.2011r. i zapłaciła ją gotówką.

T. M. oczekiwał szybszej naprawy skrzyni biegów i domagał się jej niezwłocznego zwrotu do dnia 13.10.2011 r. Wobec braku możliwości odwiezienia jej do J. we własnym zakresie przez powódkę strony umówiły się, że T. M. odbierze ją z W.. Strony dnia 13.10.2011 r. spotkały się na parkingu przy stacji paliw we W.. Powódka udała się na miejsce wraz z ojcem emerytem – E. L. i kolegą – M. P., natomiast T. M. z pracownikiem K. Z.. Na miejscu spotkania powódka wydała T. M. skrzynię biegów w częściach. Podczas rozmowy z wymienionym wskazała, że za dotychczas wykonaną usługę (dojazd do maszyny, demontaż skrzyni biegów, weryfikacja skrzyni biegów) należy się jej wynagrodzenie w wysokości brutto 1.501,35 zł z terminem płatności dnia 15.10.2011 r. i okazała mu fakturę (...). T. M. wynegocjował wówczas obniżenie stawki za demontaż oraz datę płatności na dzień 20.10.2011 r. Zatem kwota do zapłaty miała wynosić po rabacie 1.250,52 zł. Owe ustne ustalenia zostały przez strony naniesione na treść faktury (...) oraz T. M. zaakceptował w jej treści w/w kwotę, termin zapłaty i dokument odebrał.

W dniu 13.10.2011r. strony sporządziły i podpisały także oświadczenie, w którym T. M. poświadczył, że odbiera rozłożoną na podzespoły skrzynię biegów, a powódka oświadczyła, że wszystkie oddane pozwanemu części skrzyni biegów, po jej złożeniu będą stanowiły całość.

Pozwany nie uiścił od tamtej pory żadnych kwot na rzecz powódki.

Powódka pismem z dnia 10.10.2013 r. wezwała pozwanego do zapłaty łącznej kwoty 2.127,04 zł w terminie do 16.10.2013r., tytułem naprawy koparko – ładowarki pozwanego, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Wskazana w wezwaniu do zapłaty z dnia 10.10.2013r. kwota obejmowała nieuregulowane należności wynikające z faktury (...) w wysokości 876,52 zł oraz z faktury (...) w wysokości 1.250,52 zł.

W odpowiedzi na wezwanie, pozwany wystosował pismo do powódki informujące, że wystawiona przez niego faktura VAT (...) z dnia 21.11.2011r. na kwotę 2.127,04 zł zrekompensowała należności powódki wynikające z faktury (...) i faktury (...).

(korespondencja e-mail stron k. 32, 33; faktura z dnia 10.10.2011r. k. 34,47; faktura z dnia 13.10.2011r. k. 35,36, pismo z dnia 11.10.2011r. k. 62; faktura VAT z dnia 12.10.2011r. k. 63, oświadczenie z dnia 13.10.2011r. k.37,wezwanie przedsądowe do zapłaty z dnia 10.10.2013r. k.38-39, zawiadomienie z dnia 16.10.2013 k.51, zeznania świadków : T. M. k.163-163v, M. M. k.163, K. Z. k.155-156, E. L. k.139, B. C. (2) k.140, M. P. k.139, przesłuchanie powódki k.140)

Pozwany dnia 20.05.2014r. sporządził pismo w którym stwierdził, że uchyła się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego w jego imieniu przez T. M. w dniu 13.10.2011r., bowiem zostało ono złożone w stanie wyłączającym swobodne powzięcie decyzji, gdyż działał on pod wpływem szantażu.

(oświadczenie z dnia 20.05.2014r. k.52, okoliczność bezsporna)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości. Powódka w tym zakresie dowiodła, w niniejszym postępowaniu, za pomocą dowodów z dokumentów, zeznaniami świadków oraz treścią jej przesłuchania, zasadność swojego roszczenia zarówno, co do samej zasady, jaki i co do żądanej kwoty. Wypełniła, zatem nałożony na nią dyspozycją art. 6 k.c. obowiązek dowodowy. Zgodnie bowiem z tym przepisem ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Dowody z dokumentów zaoferowane przez powódkę i zeznania świadków były spójne, Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania ich wiarygodności. Powódka wykazała, że świadczyła usługi dla strony pozwanej zgodnie z umową stron.

W okolicznościach niniejszej sprawy niesporny był fakt zawarcia przez strony umowy o świadczenie usług w dniu 29.09.2011r. na mocy, której powódka miała dokonać dnia następnego weryfikacji usterki oraz ewentualnej naprawy przedniego napędu w koparko – ładowarce (...) będącej własnością pozwanego, a pozwany zobowiązany był do zapłaty wynagrodzenia za usługi powódki. W toku ustaleń stron pozwanego reprezentował jego syn T. M., a powódkę jej małżonek B. C. (1). Po ustaleniach dokonanych podczas naprawy w dniu 30.09.2011 r. strony częściowo rozliczyły się w zakresie wynagrodzenia powódki, wówczas bowiem uiszczono na jej rzecz 1.000 zł gotówką, zaś pozostała do zapłaty kwota 876,52 zł miała zostać zapłacona w terminie do dnia 17.10.2011 r. Następnie strony umówiły się na dalszą usługę świadczoną już we W., za co umówiły się na wynagrodzenie w kwocie 1.250,52 zł płatne do dnia 20.10.2011 r.

Strony zawarły umowę o świadczenie usług, która nie jest umowa nazwaną unormowaną w przepisach kodeksu cywilnego. Wobec tego zgodnie z treścią art. 750 k.c. do tego rodzaju umowy należy odpowiednio stosować przepisy dotyczące umowy zlecenia. Odpowiednie stosowanie przepisów oznacza konieczność uwzględnienia specyfiki danej umowy i polega na tym, że niektóre z przepisów znajdują zastosowanie wprost, inne z modyfikacjami, a inne ewentualnie nie znajdują w ogóle zastosowania. Spośród przepisów o zleceniu do umów o świadczenie usług, o których mowa w art. 750 k.c., znajduje wprost zastosowanie między innymi art. 735 k.c. dotyczący zasad odpłatności (vide: P. Machnikowski (w:) E. Gniewek, P. Machnikowski, Komentarz, 2013, s. 1282, wskazuje na szerszą dopuszczalność wyjątków). Z modyfikacjami w zakresie wypowiedzenia umowy przez przyjmującego zlecenie, niemniej jednak znajduje również zastosowanie art. 746 k.c. (por. K. Kołakowski (w:) G. Bieniek, Komentarz, t. II, 2011, s. 563; P. Machnikowski (w:) E. Gniewek, P. Machnikowski, Komentarz, 2013, s. 1282; M. Nesterowicz (w:) J. Winiarz, Komentarz, t. II, 1989, s. 692).

W świetle postanowień wskazanych wyżej przepisów zlecający zobowiązany jest do zapłaty wynagrodzenia za wykonanie zlecenie, jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmująca do wykonania zlecenie strona zobowiązała się je wykonać bez wynagrodzenia. Jak również to, że zlecający ma prawo wypowiedzenia umowy w każdym czasie, niemniej jednak nie zwalnia go to ze zwrotu przyjmującemu zlecenie wydatków, które poniósł celem należytego wykonania umowy.

Wobec powyższego nie ulega wątpliwości, że powódka domagała się zapłaty należności jedynie w zakresie wykonanych przez siebie usług. Zatem nie można podzielić stanowiska pozwanego, że roszczenie o zapłatę za wykonane przez pozwaną usługi jest bezpodstawne. Powódka niewątpliwie bowiem w zakresie wystawionych przez nią spornych faktur VAT (k.34 i 35) umowę stron wykonała.

Sąd nie dał wiary twierdzeniom strony pozwanej jakoby powódka nienależycie wywiązała się ze swojego zobowiązania. Brak było na to wiarygodnych dowodów. Sąd odmówił bowiem wiarygodności zeznaniom T. M. i M. M. w tym zakresie. Zeznawali oni w sposób subiektywny będąc zainteresowanymi w uzyskaniu korzystnego rozstrzygnięcia dla będącej ich bliską rodziną pozwanego. Ich zeznania stały w sprzeczności ze zgromadzonymi w toku postępowania dowodami z dokumentów w postaci korespondencji e-mailowej, spornych faktur VAT i oświadczenia pisemnego złożonego przez T. M. we W. dnia 13.10.2011 r. Sąd nie dał twierdzeniom T. M. jakoby w dniu 13.10.2011 r. zaakceptował fakturę przedstawioną mu przez powódkę i złożył pisemne oświadczenie pod wpływem groźby lub szantażu. Okoliczności niniejszej sprawy bowiem nie wskazywały aby T. M. miał podstawy do obaw. Podczas przekazywania skrzyni biegów dnia 13.10.2011 r. był bowiem wraz ze swoim pracownikiem, który zajmował się przenoszeniem części a powódka była wraz z ojcem oraz kolegą. Z zeznań świadków wynika, że rozmowa T. M. z powódką przebiegała normalnie. Wobec braku dowodów przeciwnych Sąd uznał, że nie było żadnych incydentów, nikt nikogo nie straszył, ani nie

wywierał presji czy nacisków. Sąd miał przy tym na uwadze, iż E. L. – emeryt siedział cały czas w samochodzie, M. P. stał przy samochodzie nie słysząc dokładnie rozmowy stron, a K. Z. przerosił poddespoły skrzyni biegów. Na fakt braku bierności T. M. oraz jego akceptacji dla ustaleń stron co do wynagrodzenia powódki za świadczoną usługę wskazywały również zdaniem Sądu negocjacje prowadzone przez T. M. zarówno co do kwoty jaki terminu płatności. Początkowo bowiem powódka domagała się kwoty wyższej płatnej w terminie 2 dni, a po negocjacjach z T. M. kwota uległa zmniejszeniu a termin zapłaty wydłużeniu. Finalnie więc wymieniony pisemnie ustalenia te zaakceptował bowiem odpowiadały jego woli. Zatem w ocenie Sądu nie mogło być mowy o jakimkolwiek wywieraniu presji na pełnomocnika pozwanego podczas tychże czynności. W tym kontekście dodać też trzeba, że oświadczenie pozwanego z dnia 20.05.2014 r. (k.52) Sąd uznał za bezskuteczne w świetle powyższego oraz zapisów art. 88 § 1 i 2 k.c. z uwagi na upływ rocznego terminu, a nadto z uwagi na brak dowodów, że zostało powódce doręczone (oświadczenie składa się drugiej osobie). Zdaniem Sądu, data powstania rzeczowego oświadczenia wskazuje, że zostało stworzone wyłącznie na potrzeby niniejszego postępowania.

Ustosunkowując się natomiast do kwestii zarzutu potrącenia podniesionego przez pozwanego należy w pierwszej kolejności zauważyć, że pozwany przedłożył powódce fakturę VAT (...) z dnia 21.11.2011 r. tytułem przestoju ładowarko-koparki, zablokowania miejsca napraw warsztatowych przez okres 10 dni, dojazdu do W. po zdemontowaną skrzynię biegów wskazując w niej kwotę do zapłaty 2.127,04 zł w terminie o dni (21.11.2011) kompensata (k.48). Pozwany wykoncytował tym samym, że doszło wówczas do potrącenia wzajemnych wierzytelności stron. Wobec tego wskazać należy różnice między oświadczeniem o potrąceniu a zarzutem potrącenia. Zaznaczyć trzeba, że do potrącenia nie dochodzi automatycznie przez to, że istnieją wzajemne wierzytelności nadające się do potrącenia, ale konieczne jest oświadczenie, że korzysta się z potrącenia (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2000 r., I CKN 398/98). Oświadczenie o potrąceniu, o którym mowa w art. 499 k.c., jest czynnością materialnoprawną powodującą, w przypadku wystąpienia przesłanek wskazanych w art. 498 k.c. umorzenie wzajemnych wierzytelności stron, natomiast zarzut potrącenia jest czynnością procesową, polegającą między innymi na żądaniu oddalenia powództwa w całości z powołaniem się na okoliczność, że roszczenie objęte żądaniem pozwu wygasło wskutek potrącenia. Wobec czego należy stwierdzić, że oświadczenie o potrąceniu stanowi materialnoprawną podstawę zarzutu potrącenia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przeważa pogląd, że oświadczenie dla swej ważności nie wymaga określonej formy i może być złożone w postaci pisma procesowego z tym, że musi pochodzić od uprawnionej strony i wyrażać wolę umorzenia wierzytelności (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2015r. III CNP 7/14). Na tle powyższych rozważań zauważyć należy, że pozwany nie złożył w sposób skuteczny oświadczenia o potrąceniu wierzytelności, gdyż wystawienie przez niego faktury (...) nie stanowiło oświadczenia woli o potrąceniu. Dodatkowo wskazać trzeba, iż w myśl art. 498 § 1 k.c. każdy podmiot prawa cywilnego może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelnością innego podmiotu, w sytuacji gdy zostaną spełnione łącznie cztery przesłanki, a mianowicie : wzajemność wierzytelności, czyli gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, dalej jednorodzałość wierzytelności co oznacza, że przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, kolejną przesłanką jest wymagalność roszczenia zgodnie, z którą obie wierzytelności muszą być wymagalne i ostatnią jest zaskarżalność wierzytelności, którą należy identyfikować z możliwością dochodzenia każdej z tych wierzytelności przed sądem lub innym organem państwowym. Bez wątplenia w niniejszej sprawie można stwierdzić, że brak było jakichkolwiek podstaw do wystawienia przez pozwanego faktury VAT (...) z dnia 21.11.2011 r. Strony nie umawiały się bowiem na okoliczność zapłaty przez powódkę kosztów przestoju ładowarko-koparki, zablokowania miejsca napraw warsztatowych przez okres 10 dni, dojazdu do W. po zdemontowaną skrzynię biegów. Pozwany nie wykazał również żadnymi wiarygodnymi dowodami, że rzeczywiście koszty (straty) takowe poniósł. Nadto nie sposób nie dostrzec, że w rzeczonym dokumencie brak jest terminu wymagalności roszczenia pozwanego na kwotę 2.127,04 zł. Brak zatem spełnienia również przesłanki wymagalności. Przez wymagalność wierzytelności rozumie się stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności, a dłużnik jest obowiązany spełnić świadczenie (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2008 r., V CSK 367/07). Na ogół wymagalność powstaje z chwilą nadejścia terminu spełnienia świadczenia, który może być określony w ustawie bądź oznaczony przez czynność prawną albo wynikać z właściwości zobowiązania. Jeżeli termin spełnienia świadczenia nie został oznaczony, powinno być ono spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania zobowiązania. Z przedstawionych przez pozwanego dowodów nie wynika, aby został określony

termin spełnienia świadczenia wskazanego w fakturze VAT (...) z dnia 21.11.2011r., jak również nie wynika, by pozwany wezwał powódkę do zapłaty roszczenia z w/w faktury.

Wobec powyższego w ocenie Sądu zarzut potrącenia podniesiony przez pozwanego nie był skuteczny, ponieważ do potrącenia przed procesem ani w jego toku faktycznie nie doszło (brak było zarówno podstaw materialnoprawnych do złożenia oświadczenia o potrąceniu, brak było materialnoprawnego oświadczenia o potrąceniu, jak i wymagalności roszczenia pozwanego).

Stąd w ocenie Sądu powódce należy się zapłata wynagrodzenia na podstawie art. 750 k.c. w zw. z art.735 § 1 k.c. i art. 746 § 1 k.c.

Wobec powyższego orzeczono jak w punkcie I wyroku.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł zgodnie z art. 481 k.c. wobec terminów wymagalności wynikających z faktur VAT objętych roszczeniem pozwu (k.34,35).

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie II wyroku w oparciu o treść art. 98 § 1 i 3 k.p.c. stanowiącego o obowiązku uiszczenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez stronę przegrywającą spór, co w niniejszym postępowaniu obligowało pozwanego do ich uiszczenia. Wysokość zasądzonych w punkcie II wyroku kosztów opiewała na łączną kwotę 734,00 zł, albowiem powód uiszczył inicjując niniejsze postępowanie opłatę od pozwu w kwocie 100,00 zł, natomiast na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) koszty te wynosiły 600,00 zł, zaś opłaty skarbowe od pełnomocnictwa opiewała na 34,00 zł. Zdaniem Sądu ani nakład pracy pełnomocnika powoda ani stopień skomplikowania sprawy nie uzasadniały zasądzenia wielokrotności stawki wynikającej w/w przepisu rozporządzenia. Sąd nie uznał kosztów dojazdów na rozprawę pełnomocnika powoda albowiem nie zostały wykazane w świetle dyspozycji art. 98 § 4 k.p.c. tzn. brak było wraz ze spisem kosztów wskazania ilości przejechanych kilometrów i pojemności pojazdu użytego do tego celu.